

stedse voksende „Søskendesamfund“ blev Niels Dagens erklærede Helt.

Skønt forøvrigt alt i Præstegaarden tilsyneladende gik sin sædvanlige Gang, gjorde al den Modgang, Emanuel i den sidste Tid havde lidt, og hans for hver Dag heftigere Sjælekampe ham efterhaanden næsten ukendelig. Hans Øjne missede, fordi de bestandig daarligere taalte Sollyset; Ansigtet var bleven graaligt og saa magert, at Kinderne dannede to store Hulinger oven over Skægget. Med Hansine havde han endnu ikke vekslet Ord udenfor den daglige Tale. Der var i de sidste Dage kommet noget i hendes Væsen, som han ikke forstod. Han mærkede, at hun paa én Gang søgte hans Fortrolighed og unddrog sig hans Tilnærmelser; og han havde ikke kunnet faa Lejlighed til at fremkomme med det forklarende og beroligende Ord, som han havde bestemt sig til at sige hende.

Paa Begravelsesdagen befandt han sig fra tidligst Morgen i stundesløs Bevægelse. Udsigten til at skulle tilbringe den hele Dag sammen med mange hundrede fremmede Mennesker og med fornærmede, tildels fjendtligsindede Venner, men navnlig den Tanke, at man rimeligvis ventede, at han vilde tale — tale et Trøstens og Haabets Ord